

Fryske hounen blijven aan de weg timmeren

In alweer het derde artikel over werkende Wetterhounen komen alle aspecten van de jacht aan bod: praktijkjacht, zweetwerk en apporteren. Deze keer niet alleen maar goede resultaten; teleurstellingen horen er ook bij. Het artikel sluit af met fokkerijnieuws.

Praktijkjacht

Toen ik het vorige artikel schreef (De Jachthond 2016-6) stond ik aan de vooravond van mijn eerste jachtseizoen. Een korte impressie. De combinatie heeft meestal 5 à 6 jachtdagen en ik mocht alle dagen mee. Bij ons in de Hoeksche Waard gaat het dan vooral om hazen. Foske aan de schouderlijn, ik goede laarzen aan, en daar gingen we dan! Onze klei is beroemd en berucht: goed voor de aardappelen, maar erg moeilijk om te lopen. Al snel hing er twee kilo klei aan elke voet en dat is best zwaar. Foske trok goed mee, en dat was in dit geval handig. Het weer zat dit keer mee, maar met regen is het glibberen.

Foske was alert. Ze rook, zag en hoorde alles. Ze trilde van de adrenaline. Hier is ze voor op aarde! Nu viel er op zich wei-

nig te beleven qua apporteren, want de hazen werden geraapt door de drijvers en de jagers. Toch diende zich op de eerste dag al snel een apport aan. Mooi, aan de slag.... not. Mijn teleurstelling was dan ook groot toen ze niet ging. Ze keek me aan van 'doe het lekker zelf'. Verbijsterd liep ik door, drift na drift. Ondanks mijn humeur was het prachtig om met mijn Nederlandse hond in het mooie polderlandschap te lopen, in het werk waar ze voor gemaakt is. Nu dat werk nog goed uitvoeren. Al snel kwam er nog een gelegenheid.

Verder weg, een loper. Ik mocht. Ik keek naar Foske. Ze was als een snaar. 'Apport!' Keurig binnen. Aha, toen begreep ik het: als het apport voor de voeten van **iemand** ligt, ziet ze er geen werk voor haar in liggen. Zodra het moeilijker wordt, mag ik bij haar aankloppen. La-

ter begreep ik dat veel meer honden dit gedrag vertonen, niet alleen eigenzinnige Friezen.

De volgende jachtdagen lieten meer afwisseling zien. Naast de hazendriften waren er meerdere rietkragen en velden die uitgejaagd moesten worden. Al in het eerste veld stuitte Foske na wat slagen op een fazant. Ze attendeerde en stootte uit. Iemand die deze dag gastjager was, schoot. Foske apporteerde en bracht de fazant bij mij. Wat een geweldige ervaring! Ook op de andere dagen heeft ze prima werk laten zien. Over water was in de training nog een probleem, maar 'in het echt' niet; ze ging zelfs zonder commando. Een aangeschoten maar nog felle nijlgans kreeg ze helaas niet onder de duim. Verder leek het erop dat hoe moeilijker het is, hoe leuker ze het vond. En hoe beter

ze het dus deed. Aangeschoten hazen die denken nog weg te kunnen komen, hadden geen schijn van kans. Ze moet nog veel leren, maar al met al ben ik niet ontevreden over haar presteren in haar, en mijn, eerste jachtseizoen.

In de zomermaanden mag Foske regelmatig mee op overlastbestrijding. Het stikt hier van de ganzen. Op een dag werd ik gebeld voor twee afzwaaiers. Eenmaal aan de waterkant zag Foske de eerste al liggen en plonsde het water in. Rustig en beheerst bracht ze de gans binnen. Dan naar de tweede. Lastig, want de wind heeft deze al verder gedreven. Ik moest Foske op het water dirigeren naar achter een eilandje, voor mij uit het zicht. Dat is hogere dirigekunde en zover zijn we nog niet. We probeerden nog op het eilandje te komen en vandaar te werken, ook dat lukte niet. Erg jammer! Thuis nog 'even' 86 grasaren geplukt en dan is het wachten op het volgende telefoontje.

Zweetwerk

In februari was alweer de tweede zweetspoorproef, georganiseerd door rasvereniging NVSW. De aanloop was helaas niet best. Allerlei fysieke klach-

ten maakten dat ik niet bepaald in topconditie 'aan de start' stond. Niet handig met ons gevoelige ras. Het weer was goed. De sfeer zat er goed in. De dag had alles in zich om een succes te worden. Er was een dubbele bezetting, dus twee groepen. De vier deelnemende Wetterhounen werden verdeeld over de twee groepen. Via de mobiel hielden we elkaar op de hoogte. De ene na de andere deelnemer kwam teleurgesteld het bos uit. Ook de drie andere Wetterhounen voor mij zijn niet bij het eindstuk gekomen. Ineens voelde ik druk, ondanks dat ik nooit gespannen ben voor een proef. Om de eer van de vereniging hoog te houden, en om de eer van de Wetterhoun hoog te houden, moest ik het halen met Foske, vond ik. Ze kan het, maar ze is ook erg op mij gericht en had dondersgoed door dat ik niet in topvorm was. De keurmeesters zagen wel dat zij het echt in zich heeft, alleen niet op die dag, helaas. Ik baalde. Ik zei zelfs dat ik maar zou gaan kantklossen.

In hetzelfde weekend had ik ook nog de eindproef van de zweetwerktraining. Absolute topper van de dag was Esther Lampe met haar Wetterhounen Durkje en Jikke. Durkje liep fantastisch en kreeg de meeste punten. Ook Jikke liep heel goed. Ik liep nog met dezelfde fysieke klachten, maar de gemoedelijke sfeer van 'mijn' trainingsgroep deden mij en de honden goed. Naast Foske had ik ook haar moeder Wiep bij me. Wiep liep prima en kwam met een afroep bij het eindstuk. Voor Foske was het een hele zware bevalling. Met maximale inspanningen kwam ze bij het eindstuk. En dan was het nog wel een mooi 'afscheidspoor', zodat het niet kon mislukken. Want nee, ik ga niet kantklossen, maar gewoon door met zweetwerk. Ik heb ervoor gekozen om een paar stappen terug te doen in de trainingsopbouw en ik ben gestart bij een nieuwe trainer. Topsporters doen dat immers ook eens in de zoveel tijd. Het vertrouwen is er, de meisjes kunnen het, en ik kan het. Het bleek de juiste keuze; elke les gaat het beter. Toch waag ik me pas weer aan een proef als ik een reële kans heb om bij het eindstuk te komen. Als extra training, en vooral ook omdat wij voorjagers het zo leuk vinden, hebben Desiree Haarsma

en ik weer een zweetwerk-week in Frankrijk geboekt met vier van onze Wetterhounen. Deze vindt plaats in het voorjaar van 2018; iets om naar uit te kijken!

Wedstrijden

Rasvereniging NVSW heeft met nieuw elan een programma opgezet om werkende Friezen te begeleiden. Met trainingsdagen en een heuse clubdiplomadag is 2017 goed gestart. In april was dan de allereerste clubdiplomadag in de geschiedenis van de vereniging. Op een prachtige locatie in Wierden legden ca. 22 Wetterhounen en Stabij's de proeven af. Er was helaas geen gelegenheid voor de H-proef zodat hiervoor een alternatief is bedacht, te weten een meervoudige apporteerproef. Mijn groep startte bij deze alternatieve H-proef. Ik was als eerste aan de beurt. De eerste dummy werd opgegooid, ik gaf Foske het commando, en toen ze net op weg was, landde een groepje ganzen

'De keurmeester uit Wales had nog nooit een Wetterhoun gezien'

Links Foske en rechts Jannes

kort achter de valplaats. Hier werd mijn gebrek aan wedstrijdervaring pijnlijk duidelijk: wat ik had moeten doen was rustig blijven, influiten en opnieuw inzetten. Helaas, ik was te gretig en ging pushen. Leermoment... Ik bleef hangen op een C-diploma. Ook Elly van der Helm hoopte op meer, maar behaalde met Jannes een C-diploma. Voor Reina Speelman en haar Rens was het de allereerste wedstrijd; ook zij behaalden een mooi C-diploma. Philip Modijefsky met veteraan Frieske en Aja Oudendijk met Mollo-Moby hebben een B-diploma behaald. Hartstikke knap, een geweldige prestatie! De beste van de dag was een Stabij.

Kort erna, in mei, organiseerde de NVSW een trainingsdag in Vught, op de locatie van en met José Huisman. Een prachtige omgeving, een leuke groep deelnemers, wederom lekker weer. Het

was heel leuk om te zien dat er zoveel goede Wetterhounen aan het werk waren. Blijkbaar lopen er nog meer talenten rond dan er op de clubdiplomadag te zien waren.

Working Test

Eind juli zou voor ons pas de eerste SJP van het seizoen zijn. Het leek me daarom leuk om me eens op iets anders te richten tussendoor. In juni was de working test voor Spaniëls op de Groene Dagen in De Steeg. Wetterhounen zijn ingedeeld in rubriek II B, dus we mochten meedoen. Voor het eerst in de geschiedenis stonden we daar met drie Wetterhounen. Philip met zijn Frieske, Elly met Jannes, en ik met Foske. Dit was een totaal nieuwe ervaring. Het was erg leuk. Niet alleen vanwege de factor promotie voor ons ras –we hadden veel bekijks op de Groene Dagen– maar vooral ook omdat deze discipline

veel meer zelfstandig werken van hond en voorjager vergt.

Leuk is een ding, maar ging het ook goed? Ja, ik vond van wel. Ik was blij met de jachtervaring op de fazanten. Foske zocht mooi de dichte dekking uit, kwam af en toe even 'inchecken' bij me, en liet zich makkelijk weer terugsturen. Als we dat in de praktijk nog niet hadden meegemaakt, weet ik niet of dit op de working test was gelukt. Verder was ze makkelijk los voor te jagen.

De keurmeesters waren minder tevreden over de Wetterhounen. Bij de eerste proef zei de keurmeester 'er zit geen patroon in het zoekwerk'. Een patroon zit er wel in, maar is heel anders dan die van een Spaniel. Bij de tweede proef was de keurmeester zeer tevreden, hij vond het contact tussen Foske en mij erg goed, en heeft haar werken met plezier aangekeken. Hier kreeg ik dan ook de meeste punten.

Bij de derde proef was dirigeren nodig. We zijn nog niet A-rijp, maar hier kwam wel voor mij het hoogtepunt van de dag: Foske zat in de dichte dekking, er werd een schot gelost waarbij ze dus niets zag vallen, ze komt de dekking uit en van afstand dirigeer ik haar naar het water, ze gaat gelijk, en vlot te water en brengt de dummy binnen. Wel slordig, maar goed, het dirigeren ging dus top. Het tweede apport leek simpel, maar bleek erg moeilijk, is niet gelukt. Laatste proef: apart qua opstelling, maar de keurmeester uit Wales loodste ons erdoorheen. Hij was onder de indruk, vond de Wetterhoun erg leuk. Hij had er nog nooit een gezien, en nu ineens drie.

Hij loofde het temperament van Foske (daar kan ik inderdaad niet omheen...) en sprak over 'excellent delivery's'. Klopt, afleveren doet Foske perfect. Hoogtepunt voor het ras was toch wel dat een van de keurmeesters na het eerste optreden zei 'ik zie geen zoekpatroon', na het tweede optreden zei hij wederom 'ik zie geen zoekpatroon' en na het derde optreden –door Foske– zei hij 'ze jaagt als een Wetterhoun'. De drie lieten inderdaad uniform zoekgedrag zien en het was daarom mooi dat het nu herkend werd door de keurmeester.

Een Wetterhoun is natuurlijk geen Spaniel, en er werd gekeurd aan de hand van de criteria voor de Spaniel, en niet rassetipiek. Zoals ik in mijn laatste artikel in De Jachthond (uitgave 2016-6) schreef: een Wetterhoun moet nu eenmaal meedoen bij de Spaniels volgens de reglementen, maar hangt dan aan de laatste mem. Zo kwam het dat de drie laatste plaatsen werden bezet door Wetterhounen. Foske werd 16e, Frieske werd 17e en Jannes 18e, van de 18.

Aan het einde van de dag rees de vraag: ga ik dit nog eens doen? Ik zat en zit er een beetje dubbel in. Het is natuurlijk niet zo motiverend als het werk niet gewaardeerd wordt, als er niet gekeurd wordt naar de allure van het ras. Aan de andere kant, als keurmeesters nooit een Wetterhoun zien werken, leren ze de rassetipieke eigenschappen niet kennen. Ik denk daarom dat ik dit wel vaker wil doen, maar dan vooral voor de promotie van het ras. Al met al: we hebben met z'n drieën een fantastische dag gehad, en ik ben een ervaring rijker.

De volgende dag al bedacht ik dat ik iets moet met deze ervaring. Mijn trainer las mijn verslag op Facebook en zei 'organiseer toch je eigen working test!' Dat is precies waar ik momenteel mee bezig ben: op 1 oktober 2017 vindt de allereerste working test voor Wetterhounen plaats! Omdat er te weinig werkende Wetterhounen zijn, is deze

ook opengesteld voor de rassen uit rubriek II B, en voor de Perro de Agua Español, de Lagotto Romagnolo en de Cão de Agua Português. Ook Stabij's zijn welkom gezien de deels gemeenschappelijke gebruikseigenschappen met de Wetterhoun.

Voor geïnteresseerden: meer informatie staat op de Facebook-pagina Werkende Wetterhounen, bij evenementen. In een volgende uitgave hoop ik te kunnen terugblikken op een geslaagde dag.

En dan, eindelijk aftellen naar Beesd. De mooiste wedstrijd van het jaar, voor de Nederlandse jachthonden. Toen ik het programma kreeg, was ik blij verrast: we zouden er staan met zes Friezen: drie Wetterhounen en drie Stabij's.

Ik schrijf bewust in de onvoltooid verleden tijd. Er stonden niet zes Friezen maar vijf. Foske is namelijk vroeger dan normaal loops geworden. Dat was ballen. Ze is helemaal klaar voor een hoge B, maar ik stond dus langs de kant deze keer. Ik was er wel, om te kijken hoe de anderen het doen. Helaas voor het ras had volbloed Wetterhoun Jannes zijn dag niet. Zelfs de C is niet gelukt, terwijl hij in de trainingen echt goed bezig is op B-niveau.

Brigitte Elsman heeft met haar outcrosser Amber, een Lab-Wetter, een mooie B gehaald. Topper van de dag is Pauline

van Bommel met haar Stabij Isolde! Zie pagina 34 en 35 in deze uitgave het verslag.

Fokkerij

Een slechte timing van Foske, loops worden middenin het proevenseizoen, en dan ook het jachtseizoen nog missen. Hopelijk leidt het tot iets moois: na een positief advies van rasvereniging NVSW is Foske namelijk verloofd met Jannes.

Als alles mag lukken, wordt dit het allereerste echte jachtnest Wetterhuntsjes. Beide ouders zijn bejaagd, en beide ouders hebben (een) KNJV-diploma(s). Om de prachtige Nederlandse Wetterhoun (vaker) terug te zien op de Nederlandse jachtvelden en om meer Wetterhounen aan het werk te krijgen, worden de pups -naast een brede socialisatie en habituatie- in het nest al zoveel mogelijk voorbereid op werken met de fluit, maken ze kennis met diverse soorten wild en starten ze spelenderwijs met jachttraining. Ook wordt een puppy- en jachttest gedaan. Het is dan ook mijn bedoeling om de pups te plaatsen bij jagers en voorjagers.

En nu maar hopen op een voorspoedige dekking, dracht en bevalling en een zorgeloze puppentijd.

Tekst : Anita Hoogendoorn

